

A close-up photograph of a person's face, which is almost entirely obscured by a delicate, white spiderweb. The web is intricately woven, with some strands appearing thicker and more prominent. Scattered throughout the web and the background are numerous small, glowing orange and yellow particles, resembling dust or small lights. The background is dark and out of focus, with some faint, light-colored shapes that could be leaves or petals. The overall mood is mysterious and ethereal.

MRAZIVÁ
SEVERSKÁ
KRIMI

DUCHOVIA
MINULOSTI

MAX
SEECK

MOTÝL

DUCHOVIA
MINULOSTI

MAX
SEECK

DUCHOVIA
MINULOSTI

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Original title: PAHAN VERKKO
Copyright © 2020 Max Seeck
Agreement with Elina Ahlbäck Literary Agency Oy Ltd., Helsinki, Finland.
All rights reserved.
Translation © Andrej Števkó 2021
Design © Motýľ design 2022
Cover photo © Oana Stoian/Trevillion Images
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2022
Zodpovedná redaktorka: Perla Bartalošová
Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová
Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2022
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani šíriť v nijakej forme, či už elektronicky, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.
Všetky práva vyhradené.

ISBN: 978-80-8164-263-0

Venujem Otovi a Fransovi

正義

Prológ

Akifumi si trochu vyhrnie rukávy a otvorí zásuvku na kuchynskej linke, kde ležia v oddelených priehradkách rôzne strieborné príbory: malé aj veľké vidličky, nože na predkrmy aj hlavné jedlo, steakové nože, ktoré má zvlášť, lyžičky na dezert, štyri páry kovových paličiek a niekoľko čajových vreciek s krátkou šnúrkou. Štýlové. Elegantné.

„Si ešte hladná, Asuna?“ spýta sa Akifumi a zdvihne vidličku do výšky očí. Kus príboru zo vzácneho kovu má na nožičke zreteľné vyblednuté miesto. Otravná chybička krásy v tomto takmer dokonalom prostredí s dokonalým vybavením, ktorá by navyše šla ľahko odstrániť, stačilo by na ňu povedzme naniest' trocha fluoridovej zubnej pasty.

„Nie,“ odpovie dievčina a prehodí si nohu cez nohu. Sedí na posteli, ako jej Akifumi kázal, ani si neutrela ústa. *Doriti, ale vyzereá mlado tá kurvička.*

Akifumi vyberie tanier a naloží si z jedál na stole: pečienku s omáčkou so zeleným korením, lososa, cesnakové zemiaky, šalát a chlieb. Jedlo pripomína priemerné menu na svadbe, alebo vo VIP lóži v športovej hale, no detaily, ako spôsob servírovania, kvalitné príbory či žiarivo biele taniere bez jediného škrabanca z neho robia niečo luxusné. Akifumi položí tanier na stôl, otvorí fľašu šampanského a naleje si. Dvojitá porcia destilátu ho stále páli v krku a umožňuje mu cítiť sa chvíľu neporaziteľným, hoci sa mu pod umelohmotnou maskou potí celá tvár.

„Toto ti nedám,“ povie a pošuká nechtom po pohárik. „Školáčky nemôžu piť alkohol. Na to je zákon.“

Počúva sa a cíti čoraz väčšie vzrušenie.

Asuna nie je žiadna školáčka. Ani náhodou. Ale je dosť mladá na to, aby si to o nej myslel. Akifumi zvierá päť a scvakne zuby.

Posratá šlapka.

Akifumi sa napriami. Nie, hladná teda nie je. Dá si pohárik šampanského na ex.

„Kam si chodila do školy, Asuna?“

Dievčina vyzerá zneistene a práve, keď sa chystá niečo povedať, Akifumi položí prst na ústa. Psst. „Vlastne... už nič nehovor,“ zašepká a prstom ju volá k sebe. „Pod sem. Pod sem, ihneď.“

Dievčina na vysokých podpätkoch si narovná sukňu a podíde k nemu. Akifumi sa nadýchne sviežej pomarančovej vône, ktorá mu pripomína cesty na Ďaleký východ, žeravé slnko a opaľovací krém. Schytí ju za vlasy a pritlačí na zem.

„Tak znovu, Asuna. Hovorím znovu, kurva, ale tentoraz poriadne.“

Potom ti oplieskam hlavu o hentú betónovú stenu.

1

SOBOTA, 23. NOVEMBRA

Lisa Yamamotová čaká, kým sa zatvoria chrómové výťahové dvere. Potom jedným dlhým výdychom uvoľní zadržaný dych. Zloží si z nosa slnečné okuliare Prada s čiernym rámom a pozrie sa na seba vo veľkom zrkadle. Mejkapom síce zakrýva stres a únavu, ale nijak ju to neteší. V očiach nemá ani náznak takej tej neviazanej radosti, ktorou by ešte pred pár rokmi nalákala záujemcov o album najpopulárnejšieho fínskeho rapera, alebo akéhokoľvek iného umelca.

Teraz v nej panuje nepríjemné napätie: ľutuje, že si cestou domov nenašla dajaký pôžitok, ktorý by jej dodal trochu sebavedomia: niečo silnejšie než len šampanské. Nieкто z jej známych medzi pozvanými hosťami sa však určite postará, aby jej nič nechýbalo. Stačí, aby sa na niekoho správne pozrela, a môže ísť na toaletu aj s vytúženým matrošom.

Lisa sa obzerá v zrkadle. V šatách Criss-Cross od značky Herve Leger vyzerá vytrénovane a má správne krivky. Čo sa zovňajšku týka, hotovo. Všetko je v podstate celkom fajn, situáciu má pod kontrolou: v ten večer túži jedine po pár dobrých spoločných fotkách s hlavným protagonistom a možno nejakých krátkych videách s ostatnými prominentmi. Keď si vezme, kto dnes prezentuje svoju novinku, nepochybuje, že sa tam zide najväčšia helsinská smotánka.

Začuje vibrovanie mobilu v bočnom vrecku kabelky. Asi to bude zas Jason. Už volal trikrát. *Daj už pokoj.* Lisa prebehne očami od zrkadla k číselníku vo výťahu. Červená štvorka, päťka, šesťka. Zaznie krátka melódia a čochvíľa sa otvoria dvere. Hneď ako vyjde z kabíny,

ju ohlušuje dunenie basgitary, veľká vrava, rytmické výkriky a občasné výbuchy smiechu.

Sleduje červený koberec, ktorý vedie k šatni a stojí na ňom niekoľko pozvaných hostí s kyticami alebo darčekovými baleniami alkoholu v rukách. Nímandi, otravný hmyz. Nikto od nich našťastie neočakáva, že sa budú zoznamovať.

Dlhoročný recepčný Sahib si ju všimne, keď vystupuje z výťahu a nebadane jej kývne na pozdrav. Lisa obchádza veľké presklené steny, pod ktorými sa jej otvára panoráma striech zmáčaných niekoľkodňovým dažďom. V diaľke majestátne prekonáva nízku siluetu Hel sínk slávnostne vysvietený Hotel Torni, ktorý pripomína mladšieho brata mrakodrapu Empire State Building. Tmavé mesto sa leskne aspoň od pouličných lúčov a svetiel z domov, keď ešte nenapadol sneh.

„Tak, dobrý večer,“ pozdraví plešatý plecnatý recepčný, ktorý má na sebe bielu košeľu a čierne sako, pričom pomáha Lise z mokrého kabáta z koženky a umelej kožušiny. Pár, ktorý si pred niekoľkými chvíľami odložil veci do šatne, sa posunul o pár metrov ďalej a niečo si medzi sebou šomrú, podľa všetkého čosi o Lise. Kedysi obľubovala pozornosť a pohľady neznámych hostí. Teraz ju akurát znepokojujú. *Čo zízajú, dopekla?*

„Ako sa darí?“ opýta sa Lisa a položí na pult kabelku a tašku na topánky. Oprie sa oň rukami, šikovne si vyzuje čierne adidas Superstar s bielymi pruhmi a natiahne si béžové topánky s desaťcentimetrovým opätkom.

„Večierok je už v plnom prúde,“ odpovie pokojne Sahib, odnesie Lisin kabát i tenisky na vešiak a podá jej šatňový lístok, ktorý sa už po premívaní v tisíckach spotených pästí trochu odral. Lisa aj napriek burácajúcej hudbe počuje, že jej opäť zvoní mobil. Možno dokonca vyzváňal celý čas. Vyberie telefón z kabelky, pozrie sa na displej a vypne ho. *Ach, kurník.*

„Ďakujem,“ povie a letmo sa usmeje.

„Buďte opatrná, obšmieta sa tu veľa zlých chlapcov,“ prehodí Sahib a žmurkne. Lisa sa zasmee a žmurkne mu späť, hoci v skutočnosti

nemôže vystáť tento povýšenecký flirt. Červený koberec stelie cestu za tmavé závesy, kde čakajú fotografi a blesky. V hale cítiť zápach ako v opustenom nočnom klube: mnohoročné zožltnuté stopy po voňavkách na dlážke, koberci, závesoch, stará vodka a cigaretový zápach, ktorý sa im nepodarilo odstrániť ani pri rekonštrukcii. Neznáma receptčná poodhrnie záves a Lisa vchádza do vysokej sály, pripomínajúcej veľkú halu, plnej trendovo sviatočne oblečených Helsinčanov. Lesklé nafarbené vlasy, záhadné mejkapy, výrazné pery, šaty na mieru zvýrazňujúce vytrénované postavy, obleky, trochu provokatívne zakrivené fúziky a zastrihnuté brady. Zahľadí sa na fotostenu veľkú ako futbalová brána, ku ktorej privádzajú hostí asi tak energicky ako v stredoveku na popravisko.

„Yamamotová!“ vykrične akýsi ženský hlas. Lisa spozoruje telnatú reportérku v okuliaroch, meno si nepamätá, hoci s ňou asi už niekedy robila rozhovor.

„Zdravím,“ odpovie Lisa a zoširoka sa usmeje, ako to usilovne trénovala.

„Mohli by sme hádam spraviť krátky rozhovor...“

Lisa sa pozrie na fotografa, ktorý stojí za ňou a na krku má kartičku denníka *Iltalehti*. Ide predsa o celkom legitímnu vec a dobrú reklamu na jej blog.

„Radšej by som však mala najprv fotku tuto, pri stene.“

„Samozrejme. Budeme tu.“

„Okej, výborne,“ povie Lisa a natiahne sa na druhú stranu, aby objala istého anglicky hovoriaceho chalana, ktorého nikdy dosiaľ nevidela. *Good to see you! Yeah, talk to you soon!*¹

Lisa po tomto objatí s nadšeným neznámym fanúšikom, ktorýrazil sladkastou vodou po holení, podíde ako omámená k fotostene a postaví sa do krátkeho radu. Obzerá si miestnosť ponorenú v sliepňajúcom osvetlení a ľudské more v nej. Niektorých pozná, iných vôbec a väčšina je niekde uprostred. Matné spomienky, vzdialené

---

¹ Rád ťa vidím! Jasně, čoskoro sa porozprávame!

záblesky z helsinských nocí. *RTBS*. Rozhovor, tanec, bozky, sex. Zvyčajne v tomto poradí, ale Lisa si pamätá pár prípadov, keď sa od rozhovoru šlo rovno k sexu, ba dokonca niekedy nepotrebovali ani ten rozhovor.

Vzadu v sále vidí rad zvláštne odlišných ľudí, blesky fotoaparátov, mužov a ženy, ktorí postupne prichádzajú odfoťiť sa, a opierajú sa pritom vzájomne o ramená. Uprostred celého hurhaja stojí hlavná hviezda večera, Kex Mace's v trblietavom smokingu a cylindri, vlastným menom Tim Taussi, dvadsaťšesťročný raper, ktorý svojim minuloročným albumom dobyl Spotify: dostal sa do top rebríčkov nielen vo Fínsku, ale aj v ostatných severských krajinách a Nemecku.

„Podte na fotku, Lisa,“ zvolá fotografka s dlhým objektívom a Lisa sa s kabelkou na pleci postaví pred platňu, ktorá pripomína veľkého pavúka. *Kex Mace's. Spider's web*. Blesky ju otravujú len chvíľku, možno až frustrujúco krátko. Nebývalo príliš zvykom, aby ju tak rýchlo pustili. Ešte minulý rok videla záblesky hádam aj vo sne. *Ďakujeme veľmi pekne!* Lisa je voľná. *Radi sme vás videli, Lisa! Pekný večer!* Úsmevy aj slová pôsobia skoro až úprimne, no Lisa nemôže prehliadnúť všetok ten chlad v pozadí. Má takpovediac oko na ľudí, vytrénovali ju desiatky podobných udalostí. Nikoho v skutočnosti nezaujíma, kto si, iba to, ako vyzeráš a čo reprezentuješ. Ďalších len to, či ti môžu vsunúť do úst o piatej na after party, keď už došiel alkohol a vrecká s práškom tiež povysávali do posledného gramu.

Nasleduje ďalšie krátke číslo programu, uloviť si pohár šampanského z tácky, ktorú drží v rukavičkách čašník v čiernej košeli so žltým motýlikom.

„Pozor, aby ste sa nezamotali do siete,“ poznamená uvádzačka v nechutnej krátkej sukni a zvršku, cez ktorý presvitá výstrih, podá Lise program a žmurkne. Také debilne neprirodzené, strojené. Lisa je vnútri len niekoľko minút, no už teraz má sto chutí otočiť sa na podpätku a zmiznúť. Potrebuje povzbudenie, *bielu kráľovnú, vyššie dimenzie*, viac než si myslela. Hľadá očami niekoho, kto by mohol

odľahčiť situáciu. Teme, Sakke, Taleeb... Títo jej známi tam zrejme sú, ale stratení medzi stovkami tvárí.

Vtom zacíti, ako jej vynechá srdce. Opäť on: stojí pred veľkými oknami s výhľadom na centrum a ruky má vo vreckách. Stále ten istý pohľad, trochu obviňujúci, ktorý sa zarezáva do povedomia. Lisa sa rýchlo otočí a odíde k barovému pultu, no vie, že muž z nej nespúšťa oči.

2

STREDA, 27. NOVEMBRA

Hlásenie bežeckej aplikácie preruší pieseň Free Your Mind od En Vogue. Hovorí na nej zdanlivo priateľsky znejúci ženský hlas, z ktorého však cítiť rovnakú bezduchosť a pochmúrnosť ako z akejkolvek inej nahrávky. *Prejdených päť kilometrov, priemerná rýchlosť desať celých dve kilometra za hodinu.* Opäť sa rozohrá hudba. Jessica Niemiová vdýchne ostrý vzduch. Cítiť v ňom ráno po prvej jesennej mrazivej noci: inovať, ktorú zotrú z listov ranné slnečné lúče, a roztápajúcu sa námrazu na chodníkoch, ktorá sa poddá mäkkým podrážkam tenisiek.

Jessica má dojem, že lieta, ide úplne ľahkým krokom. Pred niekoľkými mesiacmi začala po dlhej dobe s behom cestou do práce, aktívitou, proti ktorej mnohokrát v minulosti výrazne protestovalo jej dochrámané telo. Vystreľovaním do členkov, surovou bolesťou v kolénach a vyžarujúcou do holení a prstov na nohách, proti ktorej nezaberali klasické analgetiká. Teraz však beží bez problémov, bolesť sa neozýva. Samozrejme, občas ju ešte kde-tu trochu pobolieva, ako vždy. Jessica si chce dovtedy vychutnať každý krok, keď môže uvoľňovať endorfín. Spätne sa jej zdá zvláštna, že sa k behu dostala úplne náhle. Chvilke po smrti bývalého šéfa Erneho Miksona trávila v akejsi letargii, stále len sedela a premýšľala nad všetkým, čo sa stalo. Jedného dňa si z ničoho nič obula tenisky a vyšla von, do príjemného jarného počasia. Ako Forrest Gump, vtipkoval neskôr jej policajný kolega Jusuf.

Cesta do práce z ulice Töölönkatu až na policajnú stanicu v Pasile je dlhá asi tri a pol kilometra, prechádza okolo zálivu Töölönlahti cez bývalú zoologickú záhradu až do Centrálného parku. Jessica však zvyčajne, tak ako aj dnešné ráno, odbočí pri dostihovej dráhe Laakso

na západ a beží krížom-krážom po skalnatých lesných chodníkoch až po záhradkársku kolóniu Ruskeasuo. Obieha pritom jazdeckú školu Keskustalli, od ktorej severovýchodne sídli aj helsinská jazdecká polícia. Cestička pod vysokými stromami je slabo osvetlená, len zriedkavo nejaká lampa a osvetlená manéž sa hneď strieda s tmavým lesom. V korunách stromov poskakuje nejaký veľký vták.

Hej, ty tam! Počuješ?

Obzrie sa za seba, ale nikde nikoho. Ťažko povedať, či naozaj mohla počuť zvolanie, keď počúva hlasnú hudbu. Zatiaľ vníma len svoje slová a výkriky. Rôzne zvuky ju sprevádzajú už tak dlho, že im ani nevenuje pozornosť.

Stoj!

Hlas je tentoraz príliš skutočný. Jessica si zloží jedno slúchadlo a opäť sa obzrie ponad rameno. Stihne si všimnúť mohutnú postavu a veľké ruky, ako sa k nej načahujú a chytajú ju za vetrovku. Nejaký chlap sa na ňu zavesí celou váhou a zvalí ju na zem. Pocíti ho na svojom chrbte a vníma, ako sa lícami zabára do primrznutej zeme, medzi mazľavé lístie.

„Počúvaj...“ zvolá muž.

Vodkový smrad cíti Jessica až na tvári. Stehnami ju tlačí do zadku, sedí jej na krížoch a drží ju holými prstami pod krkom. Z úst mu cítiť salmiakki² a chraptí jej priamo pri uchu. Potom Jessicu pretočí. Teraz vidí jeho tvár, ale nespoznáva ju. Neupravený štyridsiatnik, milovník vodky s červenými ostrými lícami a hustými fúzmi. Jessica si spomenie, že len pred niekoľkými minútami videla popri bežekom chodníku nejakého čudáka v koženej bunde, ako sedí na lavičke a slope vodku z plastovej fľaše.

„Štedrý deň,“ povie takmer šeptom chlap. „Štedrý deň.“

Jessica sa naňho udivene pozrie. Musí to mať v hlave pomiešané, veď do Štedrého dňa je ešte mesiac. Zviera jej prstami čelusť a druhou rukou ju drží za pravé zápästie. Jessica sa celou silou vzpiera,

---

² Tradičná fínska pochúťka, niečo ako pelendreký.

snaží sa vraziť mu kolenom do rozkroku, ale ten zmrď jej svojou váhou ochromil nohy a zrejme je taký nadratý, že ani nevníma svoje gule. Jessica cíti pulz až v ušiach a zhlboka sa nadýchne. Líca jej derie drsný štrk, periférne vidí zmrznutý piesok a zhnité lístie. Mohla by kričať o pomoc, ale uprostred lesa teraz len sotva niekto bude. Niekde v diaľke ktosi kričí na psa.

„Štedrý deň,“ zavrčí chlap. „Štedrý deň.“

Jessica nahmatá prstami vo vrecku malý obranný sprej, ktorý finske zákony považujú za strelnú zbraň. Vždy ho nosí so sebou. Prejde len chvíľa a chlap schytá do očí dlhú spršku slzáku. Opakovanie tých istých slov v alkoholovom opojení sa po chvíli neveriaceho ticha zmení na volanie o pomoc. Jessica ho znovu voľnou rukou udrie do čeľuste, vyskočí mu horná sánka a bledé líca zaleje krv. Hneď Jessicu pustí. Zdvihne sa z nej až šokujúco svižne a vytratí sa v lese. Jessica lapá po dychu a pomaly sa postaví. Krvácajú jej hánky na pravej ruke.

Muža už nikde nevidno. Jessica napriek tomu počuje, ako kdesi v diaľke v hustom lese pukajú vetvy na zemi. Nezloží ruky, ale stále drží sprej, pripravená na nový útok. Čaká a počúva hlasy z lesa. Chlap sa však nevracia. Vezme mobil a vytočí policajnú stanicu. Informuje operátorku o poznávacích znameniach páchatela, ktorý na ňu zaútočil a vyberie sa, odkiaľ prišla, tentokrát veľmi obozretne.

Prejdených šesť kilometrov, priemerná rýchlosť deväť celých jedna kilometra za hodinu.

3

Jessica prekročí prah a oprie sa o zárubňu. Na policajnej stanici si dala teplú sprchu, stále je mokrá a tmavomodrá polokošeľa sa jej lepí na kríže, tak si ju trochu povytiahne. Brada, kde ju útočník zasiahol pravou rukou, pekelne páli, mala by s tým asi zájsť k doktorovi.

„Zavri dvere, Niemiová,“ vyzve ju vrchná komisárka Helena Lappiová a ukazovákom pritom kliká na bezdrôtovú myš. Vyslovuje Jessicino priezvisko akoby sa jej priechilo. Jessica za sebou zavrie a miestnosť hneď vyzerá ešte menšie. Cítiť v nej akýsi parfum, ktorý pripomína jedno nekresťansky drahé kusové mydlo.

Helena Lappiová, v pracovnom kolektíve skôr Hellu, stále hľadá na monitor a Jessica tak má príležitosť popozerať sa okolo seba. Veľa sa od Erneho čias nezmenilo: minimalistická neprívetivá miestnosť, ktorej biele steny si priam žiadajú, aby sa na nich objavil nejaký spektrujúci element alebo farba. Žalúzie sa hojdajú na vrchu okien a zásuvky sú po štyroch aj tam, kde nikto nepotrebuje elektriku. Miestnosť je vo svojej pochmúrnosti a kancelárskej šedi kategória sama osebe. Napriek tomu tam až teraz, bez Erneho, vládne skľučujúca a dusná atmosféra: človek s veľkým srdcom, ktorý bol pre celé oddelenie ako maják, už nie je medzi nimi.

„Ešte sme sa nestihli poriadne porozprávať,“ osloví Hellu Jessicu a naznačí jej, aby si sadla.

Jessica sa posadí, prekříži prsty na lone a pozerá do hnedých očí šéfke, ktorá má o niečo viac ako štyridsať, a farba očí jej úplne neseďí s krátkymi, na blond nafarbenými vlasmi. Na šéfovskej stoličke nastalo v marci po Erneho smrti turbulentné obdobie. Prvým Erneho nástupcom bol chlap pred dôchodkom s pivným bruchom, ktorý